

Pieter Deswert was inderdaad een zonderlinge veldwachter.

Vroeger had het gerecht hem dikwijls nagejaagd, nu was hij in dienst der justitie. Onverschrokkenere wildstroker was er uren in het ronde niet geweest. Eens had hij een jager zijn buit zelfs ontnomen, in diens eigen bos. Tot een ander edelman had hij spottend gezeid, dat deze wat minder wild moest neerschieten, daar er anders voor hem, de stroper, niets overbleef.

Maar de Fransen kwamen en Pieter Deswert danste als een dolle rond de vrijheidsboom. Hij duidde de Fransen aan in welke huizen ze het best zouden ingekwartierd zijn. En het slot van dit alles was, dat op zekere dag de oudwildstroker tot veldwachter van Heist-op-de-Berg benoemd werd.

Pieter Deswert had gezworen Cartouche levend of dood aan het gerecht over te leveren. En nu hij eens kennis gemaakt had met de bandiet, wist hij wel, dat hij met hem list gebruiken moest.

Dikwijls sloop hij dan ook vermond door het bos, zich verbergend als hij stemmen hoorde, maar de eigenlijke plaats der samenkomst der rovers kon hij niet ontdekken.

Op een avond zat de veldwachter weer in de omtrek der Pijpelheide. De vorige dag had hij een gesprek afgeluisterd tussen twee berdeden en daaruit vernomen, dat Cartouche op reis was.

Nu zag hij twee mannen naderen.

— Boeren, maar ik ken ze niet, dacht de veldwachter. Cartouche is er niet bij, die heeft een baard, en deze kerels hebben er geen.

De lezer moet weten, dat de twee bandieten hun baard geschoren hadden, alvorens op reis te gaan.

In geval van ontdekking was dat een herkenningsteken minder.

— De ene gelijkt wonderwel op Cartouche en de andere ziet er nog een groter schelm uit, hernam Deswert bij zichzelf.

Hoe-ha, hoe -ha ! klonk het eensklaps... en zelfs de veldwachter, ofschoon veilig, weggedoken in een grote struik, sidderde bij die kreet, die tot ver in de omtrek voortgalmde.

Inderdaad, drie rovers kwamen aangerend. Ze zwaaiden hun hoed en riepen: « Leve onze kapitein ».

Het vijftal stond een wijle te babbelen.

— Nu komen ze langs hier, zei de veldwachter. Moesten ze me zien ! Maar

BAKELANDT

MET GEDRUM VAN
HET GULDEN VLEES

neen, ik ben goed verborgen. Toch gevoelde hij zich niet gerust.

— Ze spreken over mij...

Duidelijk hoorde hij zijn naam.

— Pieter Deswert moet dood... mijn vriend eist het, zei Cartouche. En hij zelf wil die taak verrichten. Schrapper, gij kunt u veilig te Heist vertonen. wijs gij mijn vriend de woning van de veldwachter.

Pieter Deswert had genoeg verstaan.

— Hoe verstandig van mij, elke dag op loer te liggen, dacht hij. Ha! het is om mij te doen. Welnu ik zal zijn bezcek met plezier afwachten. De boeien zullen gereed liggen en mijn pistolen ook. Wie mag hij zijn! Een vriend van Cartouche... dus ook een bandiet. Ik wil hoger op. En Pieter zal zo van zich doen spreken, dat hij commissaris wordt!

Toen de rovers ver genoeg waren, verliet de veldwachter zijn schuilplaats. Hij kroop over de heide tot aan een ander bos, waar hij veiliger kon voortstappen.

Eensklaps stond hij voor een vrouw.

— Dag garde, zei deze.

— Wie zijt gij?

— Wel, een braaf mens.

— Uw naam moet ik weten...

— Mijn naam? Waarom, garde?

— Uw naam zeg ik! Hebt ge een paspoort?

— Wel neen, dat is niet nodig.

— De wet eist het...

— Welke wet?

— De wet der Republiek, die gij niet bespotten moet, wijf! hernam Deswert driftig.

— Maar de Republiek is op de Pijpelheide niet de meesteres, garde dat weet ge toch!

— En als de Republiek er niet heerst, wie doet het dan wel?

— Maar Cartouche, garde, Cartouche!

— En hebt ge soms een paspoort van Cartouche?

— Evenmin heb ik dat nodig! Ik ben Cartouche's vriendin... Zijn vrouw, garde. Ik ben madame Cartouche, riep het wijf spottend. Maar hebt gij een paspoort? Nu ga ik u eens ondervragen.

— Ik moet u gevangen nemen, ge zijt een medeplichtige der rovers.

— Mij gevangen nemen! herhaalde ze lachend. Hier op de Pijpelheide, garde? Mij?

— Geen tegenstand?

— Garde, ik geef u een goede raad! Vlucht zo haastig ge kunt. Ge moogt hier niet komen, dat weet ge toch wel.

— Wijf, ge zult me volgen.

Garde, als ik hoe-ha, hoe-ha roep, dan zijt ge een man des doods.

De veldwachter verbleekte.

— Maar ik heb medelijden met u, ik ben teder dan de mannen. Zodus, vriend, volg mijn raad en ga heen. Hier deugt het niet voor u.

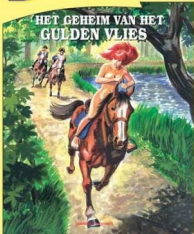
Het was een schone vrouw, die daar vóór hem stond, bijna een meisje nog. Deswert moest haar aanzien en zag iets vriendelijks in dat gelaat.

HET LEEMANS

25

BAKELANDT

HET GEHEIM VAN HET
GULDEN VLIES

- Waarlijk veldwachter ga heen, sprak ze. Uw leven is in gevaar.
- Ge weet een geheim, zei de man heftig. Vertel het mij en ik laat u gaan !
- Ik weet veel geheimen, maar ik vertel u geen woord. Garde. Ga nu heen !
- Spreek, welke vreemdeling is er bij uw man !
- Ga nu heen, garde ! Ga heen, want anders moet ik hoe-ha, hoe-ha roepen !

Ga heen...

- Deswert zag haar nog een ogenblik aan... en stapte toen snel voort.
- De vrouw cogde hem na.

— En zo leef ik hier als een wilde ! kreet ze dan wenend. Zo leef ik... de vroegere rijke dame... Ik liet mij het niet maken door een edelman... mij door hem schaken, verlokt door zijn bevalligheid, zijn manieren, zijn zoete stem... maar die man was een bedrieger, een rover... Cartouche ! Terugkeren kan ik niet meer... ik ben een weggelopen meisje... een onteerde, vervloekt door mijn trotse ouders !

En schreiend zonk de vrouw op het gras neer.

BAKELANDT EN DESWERT

Het was avond. Heist-op-de-Berg lag in de diepste stilte.

Enige gedaanten slopen langs die kant van de berg, dien men de Trappens noemde, dorpwaarts.

Even nog fluisterden ze met elkander, waarna een van beiden achterbleef, terwijl de andere zijn weg vervolgde.

Bakelandt, stapte onbeschroomd door het dorp want hier had hij niets te vrezen.

De roverkapitein bleef voor een woning staan.

— Hier is het, mompelde hij.

En met een driftige beweging slopte hij op de deur.

Bakelandt behoefte niet lang te wachten. De deur werd geopend, maar niemand vertoonde zich.

— Ik zie niemand, zei de bandiet.

— Kom binnen... ik ben wat ziekelijk en mag niet in de tocht staan, werd er geantwoord.

— Hier woont immers Pieter Deswert ?

— Zeker, kom binnen als het u belieft, want de koude lucht dringt binnen.

— Kan ik de veldwachter spreken, want ik heb een belangrijk nieuws voor hem, hernam Bakelandt, in huis stappend.

Eensklaps werd hij vastgegrepen en neergeworpen. En eer hij zelf wist, wat er gebeurde, lag Bakelandt stevig geboeid op de grond.

— Maar wat betekent dat ! riep hij in doodsangst.

Eensklaps zag hij het Vrijbos, het Geuzenbos vóór zijn geest... zijn bende... zijn getrouwste makkers !

En nu was alles uit ! Hij was gevangen ! Morgen zouden ze hem naar Brugge voeren ! De gevangenis, het schavot !

Had Cartouche hem verraden ? Of was Cartouche een medeplichtige van het gerecht ?

Dit alles ging Bakelandt in enige ogenblikken door het hoofd. En de rover zweette van benauwheid.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955